

Cesta za priateľstvom

Karin Majtényiová, 16 rokov

Samotu každý z nás prežíva inak. Mne spočiatku vyhovovala, pretože som si mohla robiť hocičo hocikedy. Nemusela som sa starať o druhých a vždy sa niekomu prispôbovať. Takto som vnímala priateľstvo dovtedy, kým sa v mojom živote nezačali diať veci, o ktorých by som niekomu veľmi rada povedala. Posledné roky som túžila mať niekoho, s kým sa budem môcť smiať i plakať. No obávala som sa toho, že ma ľudia začnú súdiť, keď ma lepšie spoznajú. Mala som strach byť pred niekým sama sebou. A tak som priateľstvo odsunula na druhú koľaj.

V školskej jedálni som sedávala sama úplne v rohu, v školskom autobuse som sa pozerala neprítomne do okna a počúvala, ako sa iní smejú, a večery som trávila doma zavretá medzi štyrmi stenami. V škole to tiež nebolo ružové. Ostatní považujú ľudí ako ja za divných, a tak sa so mnou nikto nechcel baviť. Hodiny v škole boli pre mňa utrpením, pretože obľúbení šikanujú tých menej obľúbených, vrátane mňa. Na dennom poriadku boli výsmešky, ako: „Hej, Lenna, s kým sedíš?“ „Lenna, chceš usporiadať konkurz na najlepšiu kamarátku?“ „Vygoogli si ako si nájst kamarátov!“ A podobné urážky.

Zo začiatku som preto veľmi plakala, no po čase som si už zvykla. Raz keď už som bola úplne v koncoch, urobila som to. Vygooglila som si, ako si nájst kamarátov. Bolo to úbohé, no v tom momente sa mi to zdalo ako najlepší nápad. Boli tam napísané tri rady.

Prvá rada: Skúste sa zaujímať viac o druhých! Zdalo sa to ako veľmi jednoduchý spôsob, a tak som ho chcela vyskúšať. Na druhý deň som sa chcela dozvedieť niečo o ostatných, no len čo som sa ku niekomu priblížila, ignorovali ma alebo odišli preč. „Okej prvá rada nepomohla, idem na druhú!“ snažila som sa myslieť aspoň trochu pozitívne, pretože som nič nemohla stratiť, len získať.

Druhá rada: Chodiť častejšie von (párty, akcie...)! Pre mňa ako úplného introverta bola táto rada neprijateľná. Mám strach chodiť do obchodov, lebo tam je veľa ľudí, nie to ísť niekde na párty! Vlastne by som na žiadnu párty nešla, aj keby som chcela, pretože ma nikto nikdy nepozve. Každoročne usporadúva Chloe, najpopulárnejšie dievča na škole, párty a ani raz som nebola pozvaná. Ani sa nečudujem, určite vôbec netuší, že existujem.

Tretia rada: Nájdite si voľnočasovú aktivitu, kde môžete spoznať nových ľudí! „Hm, to znie celkom dobre,“ pomyslela som si. Ale ako nájst tú správnu? Malo by tam byť veľa ľudí, aby som mala väčšiu šancu, že uspejem a musí ma to aspoň trošilinku baviť. V škole nám rozdali letáčky, v ktorých bol zoznam všetkých krúžkov na škole, a tak som začala listovať. Výtvarný krúžok, divadelný spolok, technický krúžok... „Mám to!“ zvolala som nadšene, pretože som našla krúžok presne podľa mojich predstáv. Bol to krúžok pečenia. Hneď ďalšie ráno viedli moje kroky ku zapisovacej tabuľke. Tak ako som predpokladala, zapísaných tam bolo už celkom dosť.

O dva dni sa začínala prvá hodina. Všetci sme si posadali za okrúhly stôl a ja som sa snažila spomenúť si, či som niekoho už videla. Niektorí mi boli povedomí, ale väčšinu som videla prvýkrát. Možno keď ja nepoznám ich, tak oni nepoznajú mňa a môžem začať s čistým štítom. Po niekoľkých hodinách sa však ukázalo, že som sa mýlila a všetci ma poznajú. Teda nepoznajú mňa, ale poznajú tú, čo nemá kamarátov. Ako keby toho nebolo málo, sa mi

podarilo na seba vyliat' polovicu ružového krému a všetci sa začali smiať. Nebol to celkom smiech, ale skôr škodoradostný výsmech. Ihneď som vybehla z triedy a povedala som si, že už tam nikdy nevkročím. Ale nikdy nehovor nikdy. Tretia rada bola úplná katastrofa. Našťastie bola posledná a ja som sa už nemusela ďalej strápnovať a mohla som žiť život ako predtým. Život bez kamarátov a bez porozumenia.

Ešte počas septembra moja triedna profesorka, zároveň zástupkyňa riaditeľky, mi povedala, že ak príde do našej školy nejaký nový žiak v priebehu roka, ja budem tá, ktorá ho bude musieť previesť po škole. Bolo mi to jedno, pretože naša škola nebola nič extra, a tak som nepredpokladala, že by tu niekto chcel prísť. Avšak našiel sa niekto, kto chcel chodiť do tohto divného prostredia plného sebeckých ľudí. Začala som sa trochu obávať. Ale keď som nad tým začala premýšľať, uvedomila som si, že by to mohol byť skvelý spôsob, ako si nájsť kamaráta alebo kamarátku. Len dúfam, že to bude dievča, pretože chalana by som za kamaráta veľmi nechcela.

Moje želanie bolo vyslyšané, pretože keď som otvorila dvere od riaditeľne, stálo tam dievča. Pôsobilo celkom hanblivo. „Ahoj, som Lenna!“ snažila som sa povedať čo najmenej roztraseným hlasom. „Ja som Nina!“ povedala tak ticho, že som ju skoro nepočula. Počas toho, ako som jej ukazovala školu, takmer nič nepovedala, nevedela som, že existuje ešte niekto hanblivejší ako ja. Keď sa naša prehliadka skončila, riaditeľka si ma zavolala do riaditeľne a povedala mi: „Nina k nám prestúpila kvôli šikane a nechcem, aby zažila niečo podobné aj u nás. Zoznám ju so svojimi kamarátkami. Dobre?“ Mala som chuť jej povedať: „Haló, aj ja som šikanovaná, tak ako jej mám pomôcť?!“ Ale odpovedala som len „, Fajn!“ Nevedela som, ako jej mám pomôcť, pretože keby sa so mnou bavila, šikanovali by aj ju. Opäť.

O dva dni neskôr, keď som bola v knižnici, videla som Ninu, ako sedí sama úplne v rohu a pripomínala mi mňa. V tej chvíli mi bolo ukradnuté, čo si ostatní pomyslia a vydala som sa smerom k nej. Už z diaľky ma zbadala. Hanblivo som jej zakývala a na moje veľké prekvapenie aj ona zakývala mne. Sadla som si vedľa nej a spontánne som začala rozprávať o knihe, ktorú som mala práve v ruke. Bola to Jana Eyrová. Nesmelo, ale postupne sa aj Nina zapájala do tohto spontánneho rozhovoru. Ani som si to neuvedomila, ale rozprávali sme sa už takmer hodinu a nielen o knihe, ale aj o iných témach. Uvedomili sme si, že máme podobné názory a vlastne aj osud. To nás ešte väčšmi spojilo. Od tohto dňa som prvýkrát nesesedela sama na obede a ani v školskom autobuse. Cítila som sa šťastne. Mala som radosť, že som si aj ja našla konečne kamarátku. Nie nadarmo sa hovorí: Na dobré si treba počkať!